

*Mai no s'ha de triar entre violència i ordre,
sinó entre la violència i el conflicte o el debat*

Alain Touraine

Encetam el curs 2008-2009, l'estiu ens ha provat i aportam idees noves, il·lusió i ganes de fer feina. Continuarem en la mateixa línia perquè sabem que té acceptació, però introduïrem igualment novetats pensant que tants d'anys de dedicació al cinema ens obliga a obrir-ne el ventall i mostrar el màxim possible en relació a tot el que es mou al voltant del cinema referit a les nostres illes.

Per això, de bon principi, en aquest mes de setembre farem un esguard a l'obra d'un jove, més que jove, realitzador, Miquel Forteza, i dia 9 mostrarem la seva producció, cinc curtmétratges que fins ara ha fet, idees pròpies que tracten problemàtiques socials d'aqueixes que tenim davant els ulls i que a vegades ens resistim a mirar. Els ulls d'un adolescent suficientment madur ens guiaran.

La crítica cinematogràfica analitza a consciència les històries mostrades a la pantalla, la qualitat de la realització, el ritme, els diàlegs, la paraula i la imatge. És un nombrós conjunt d'elements que determinen si el resultat final és o no és mereixedor d'ésser beneït amb una nota positiva. No sempre emperò la persona que parla de cinema para un esment es-

pecial a la música, les bandes sonores i les cançons, tant si són composicions fetes expressament per a la pel·lícula com si són manllevades del que hi ha al mercat. Hazael González sí que ho fa, de fet dedica tota la seva investigació a aquest apartat. Llegiu a aquest exemplar el repàs que fa a Matthieu Chabrol, fill de Claude Chabrol i present al capítol musical de moltíssimes realitzacions del seu pare.

I si abans dèiem que Miquel Forteza construeix cinema en format curt sobre la cruesa que hi ha avui a la societat, la violència no n'és aliena, ans al contrari, malauradament en un o altre context esdevé gairebé sempre protagonista. També aquest mes Iñaki Reyesado clou amb el quart lliurament

dedicat a Peckinpah la seva anàlisi particular sobre la violència al cinema, mentre que Gabriel Genovart, en el seu escorcoll científic constant aprofundeix en les causes i els casos de suïcidis juvenils que ens mostra el cinema al llarg de la història. La vida és dura, parlem-ne a partir del cinema.

I per acabar, els dimecres a les vuit Resnais, no cal perdre els bons costums. Tres pel·lícules: **Hiroshima mon amour**, **L'année dernière a Marienbad** i **Muriel**. Parau esment als guionistes, Marguerite Duras, Alain Robbe Grillet i Jean Cayrol; Alain Resnais va atreure cap al cinema literats destacats. La darrera setmana, en sessió doble i durant tres dies, cinema dirigit per dones.

*L'année
dernière a
Marienbad*